

ogsaa blot til 2den Behandling, efter hvad der ikke alene er yttret fra forskjellige Medlemmers, men ogsaa fra Conseilspræsidentens og Thingets Formands Side.

Jeg vil derefter opfaste det Spørgsmaal, om der virkelig skulde være Nogen, der mener, at vi skulde kunne bruge dette Forslag eller gaae ind derpaa med den Opfattelse, at det skal forstaaes saaledes, at ogsaa Rigsraadet skal behandle dette Forslag og blive enig med os deri. Jeg troer ikke, at en eneste Stemme — inklusive Forslagsstillernes og Andres, som ere enige med dem — vil hæve sig for denne Anskuelse. Vigsgaa utroligt og urimeligt som det er, at vi skulde komme ind paa at forhandle dette med Rigsraadet, ligesaa absurd vilde det være, om man ventede at blive enig med det, og jeg troer heller ikke, at Nogen tænker derpaa. Hvad er altsaa det, som de, der have indbragt dette Forslag, vilde? De mene, at de dog bør gjøre et Forsøg paa at bringe det dertil, at dette Forslag kommer frem og gaaer igjennem paa en saadan Maade, at de kunne blive istand til aldeles selvstændigt, uafhængigt, uden Rigsraadets Medvirkning at frembringe det Resultat, som ønskes i Forfatningsagen. Men hvad staaer derimod? Der staaer ikke alene den Overbeviisning, som jeg antager deles af Majoriteten her i Salen, at det vilde være en urigtig og forkastelig Veie at gaae ind paa, men ogsaa den bestemte Erklæring fra Conseilspræsidentens Side, at Regjeringen ikke kunde anfæe dette for en lovlig Veie til Opsningen af Sagen, og at den paa ingen Maade vilde kunne gaae ind derpaa; og endelig har Thingets høitærede Formand ogsaa erklæret, at han maatte betragte det som Noget, hvorom der ikke lovlig kunde tages en Beslutning af Rigsdagen, hvorved den paa egen Haand skulde afgjøre Sagen.

Men ligeoverfor dette og ligeoverfor Alt, hvad der nu er kommet frem, skulde der da være nogen rimelig Grund til at føre Sagen videre over til 2den Behandling og til at nedsætte et Udvalg for at fremkomme — Gud veed med hvad; thi de Punkter, der ere fremkomne, ere virkelig ikke vanskelige at komme til at oversee, og der er jo fra flere Sider meget udførligt fremsat i alt Fald det Spørgsmaal,

hvorpaa det kommer an. Der er ikke, saavidt jeg skjønner, den sjerneste Udsigt til at opnaae Andet end at gibe det Skin af, som om der atter var Noget i Gjære, som om det muligen kunde tænkes, at man kunde komme til noget ganske Splinternyt og maastee faae en Formening bragt frem, som ganske sikkert ikke vil være til Gavn, men ligefrem til Skade for den hurtige og ordentlige Gang af Sagen, saaledes som den nu hidtil er fulgt i Overensstemmelse med Rigsrepræsentationen og Regjeringen. Jeg maa derfor paa det Indstændigste fraraade, at denne Sag gaaer til 2den Behandling.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet for en personlig Bemærkning.

J. N. Hansen: Naar det ærede Medlem har oplæst nogle Ord af mig, som jeg har udtalt, da det Spørgsmaal laa for til Forhandling, hvad der kunde være lovligt i den antydede Retning, saa har han glemt, at det fra Regjeringens Side dengang blev paastaet, at det var lovligt at foretage en Udvikelse. Jeg sagde, at naar man trøstede os med, at vi ved Lov ogsaa kunde udvide den omhandlede Paragraph, saa var det fra Regjeringens Side fremhævet, at man ikke alene i Fremtiden efter denne Bestemmelse kunde indskrænke de fælles Anliggender, men ogsaa udvide dem. Der er altsaa foregaaet en stor Forandring med Regjeringens Mening. Jeg har nylig meddeelt, hvad jeg sagde i samme Dieblif, og det findes paa samme Spalte som de Ord, det ærede Medlem har citeret; jeg sagde dengang: Det nytter ikke, at man trøster os med, at vi ved Lov kunne udvide denne Paragraph, da der ingen Udsigt er dertil „ligeoverfor en Regjering, der staaer som en Fællesregjering“. Der er siden den Tid foregaaet en mærkbar og stor Omstilling, som gjør, at hvad der dengang ikke vilde kunne gjøres, nu vil kunne skee. Det er endnu min Mening, det staaer jeg ved, at dersom Grundloven af 18de November 1863 endnu gjaldt for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig eller, som tidligere var Tilfældet, for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg med, saa vilde ethvert